

Cătălin Dorian
Florescu

Născut la Timișoara în 1967, Cătălin Dorian Florescu trăiește în Elveția din 1982. A urmat studii de psihologie și psihopatologie la Zürich, specializându-se în terapia umanistă Gestalt. După absolvire a lucrat ca psiholog într-un centru de reabilitare pentru dependenții de droguri. Din 2001 este scriitor liber-profesionist. A publicat romanele *Wunderzeit* (*Vremea minunilor*, 2001; Humanitas, 2022), *Der kurze Weg nach Hause* (*Scurtul drum spre casă*, 2002), *Zaira* (2008, Humanitas, 2023), *Jacob beschließt zu lieben* (*Jacob se hotărăște să iubească*, 2011; Humanitas, 2022), *Der Mann, der das Glück Bringt* (*Bărbatul care aduce fericirea*, Humanitas, 2016), *Der Feuerturm* (*Turnul de foc*, 2022, în curs de traducere la Humanitas) și volumul de povestiri *Der Nabel der Welt* (*În buricul pământului*, Humanitas, 2019). Cărțile sale au fost traduse în peste zece limbi.

Cătălin Dorian
Florescu

Maseurul orb

Roman

Traducere din limba germană
de Mariana Bărbulescu

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cristina Jelescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Bookart Printing

Cătălin Dorian Florescu

Der Blinde Masseur

Copyright © 2006 by Cătălin Dorian Florescu

All rights reserved.

First published by Pendo Verlag, München und Zürich, 2006

© HUMANITAS, 2023, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Florescu, Cătălin Dorian

Maseurul orb / Cătălin Dorian Florescu; trad. din lb. germană
de Mariana Bărbulescu. – București: Humanitas, 2023

ISBN 978-973-50-7848-5

I. Bărbulescu, Mariana (trad.)

821.135.1

821.112.2

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

*Tuturor celor care continuă să caute,
orice s-ar întâmpla.*

„Atât de imens e dezgustul,
atât de copleșitoare groaza că ești în viață,
încât nu cred că ar putea să existe ceva
demn de luat în seamă ca sedativ,
ca antidot, ca balsam sau uitare. [...]
Și totuși ce mare e nostalgia de viitor.“
—Fernando Pessoa, *Cartea neliniștirii*, 184

Rătăcirea

MAI EXISTA UN GRĂUNTE DE FRUMUSEȚE. CÂTĂ vreme o credeam, eram în siguranță.

Trecusem granița cu zece minute în urmă. Preotul ședea lângă mine și mirosea a usturoi. Mirosul îi pornea din stomac, o lua în sus, prin gâtlej, ajungând în gură, și ne învăluia pe toți, pe mine, pe nevestă, pe băiat, pe muncitorul forestier, chiar și pe el însuși, și, dacă o ținea tot așa, aveam să leșin și să intru cu mașina într-un copac. Șoseaua nu ducea lipsă de copaci și nici de cruci.

Erau copaci de țară care creșteau în toate direcțiile, numai bisericile se înălțau drepte spre cer. Ele aveau coloană vertebrală. Pe sub copaci erau cruci. Fiecare cruce avea câte o familie care se strângea în jurul ei, șoptind: „Sărmanul de el, uite, aici s-a-ntâmpat!“ Apoi era spusă viața sărmanului. Aștia erau copaci care aveau poveștile lor. La fiecare câțiva kilometri, țara era împănată cu morți; până când sosea – prea târziu – primul ajutor, ei zăceau acolo și așteptau. Poate că nici nu era cel mai rău sfârșit când voiai să-ți faci ieșirea din viață. Stăteai lungit la umbră, pe deasupra trecea o boare, poate era chiar dracul, care încerca să vadă dacă nu putea cumva să te ia la el.

Preotul fusese chemat la o ultimă împărtașanie și-și luase cu el toată familia. Era ca o excursie în numele Domnului.

— Omul ăla a murit de răutate. N-a făcut nimănu-i vreun bine, a zis popa după o bucată de drum. În rugăciunile lui, nu pomenise decât de o slăbiciune a inimii; apoi a mâncat usturoi din belșug și acum călătorea cu el în mașina mea. Așa mă alegeam și eu cu ceva de pe urma împărtașaniei.

Am accelerat și am avut în față imaginea noastră zăcând sub un copac, mașina făcută zob; deasupra noastră plutea miros de usturoi care se amesteca cu mirosul câmpului. Țara asta era acoperită de un clopot gros de mirosuri. În fiecare zi, oamenii se înarmau împotriva diavolului. Țasta ar fi putut să emigreze de multă vreme, dar avea răbdare. El nu se grăbea, avea timp, timpul era aliatul lui.

Pantofii popii străluceau, dar lui i se părea că nu de ajuns; i-a descălțat, a scuipat pe ei și i-a lustruit cu mână. În barbă i-a rămas un fir de salivă, pe care l-a șters cu mână. Acum avea mâinile scuipate. Pantofii însemnau foarte mult pentru el, căci mai trebuiau să-l ducă pe la multe împărtașanii și mese.

Grâul era înalt, verde și pufos în partea de sus. Florile de mac păreau agățate în aer, ca niște mici explozii roșii. Ținutul era neted ca-n palmă, nicăieri nu vedeai ceva care să-ți împiedice privirile. Ne aflam în luna mai, dar treburile care mă aduceau aici nu erau treburi de mai, care fac o inimă îndrăgostită să bată mai repede.

În tinerețe, văzusem țărani punând semințe de mac în sicriu, ca să le numere mortul și să uite de marea despărțire. Cu semințe de mac aflai soarta unui nou-născut și numărul de guri pe care aveai să le hrănești pe lumea asta. Țărani credeau în astfel de lucruri, nici comuniștii n-au fost în stare să-i schimbe.

După graniță, închisesem ochii și accelerasem. Voiam să număr până la zece, dar, când ajungeam la șase, mi se tot deschideau ca trași de-o mână străină. Apoi a claxonat o mașină și frânele au scârțâit.

— Nu merg nicăieri cu un sinucigaș! a strigat popa când am oprit chiar la vârful picioarelor lui.

— Atunci, n-ai decât să rămâi, i-a zis nevasta, care ținea un copil adormit în brațe. S-au dus vremurile când preotul era imediat luat în mașină.

— Am pierdut trenul, dar tot nu-i un motiv să vreau să mor, s-a împotrivit popa.

— Haideți, părinte. Nu-i bine să trăiești mult, că-i prea scump, l-a îndemnat muncitorul forestier, urcând repede în mașină.

— Nu moare nimeni înainte să-i bată ceasul, îngână femeia.

— Cu ani în urmă, mi-a căzut un brad în cap, a contînuat muncitorul forestier după ce urcase și preotul. Țac, uite chiar aici a căzut, parșivul. Am zăcut o săptămână în comă, dar mort tot nu-s.

Amintirea îl făcu să se scarpine instinctiv în cap. Avea ochii de un albastru lăptos și fața brăzdată de riduri, ca o planetă despre care te-ntrebai dacă fusese vreodată străbătută de ape. Treaba lui era să doboare copacii și punea calul să-i scoată din pădure, le tăia crengile până la cele din vârf, care trăgeau seva din trunchi și-l uscau. Într-una din zile, un copac se răzbunase și căzuse chiar pe locul unde stătea omul. Era convins că fusese răzbunarea copacului, dar alții erau de părere că de vină era țuica. Și ochii lui aduceau cu o țuică tare, cu reflexe albastrii.

Pe șoselele României, toți voiau să fie luați cu mașina: polițiști după orele de serviciu, studenți după sfârșitul de săptămână, muncitori ieșiți din tură, țărani după munca

isprăvită, fete care ieșeau în oraș și fete care aveau alte intenții. Când urcau, urcau împreună cu mirosurile lor – trupuri greoaie, muncite, de țărani și trupuri parfumate, muncite, de femei tinere. Toți întindeau mâna, nu degetul mare. Făceau semn cu mâna ca și cum ar fi vrut să spună: „Hai, vino, cu tine vreau să merg!“ Ei nu-ți cereau să-i iei, ei se arătau interesați de tine.

De-a lungul șoselei, în mici chioșcuri, se vindeau asigurări medicale și de călătorii pentru cei care ieșeau din țară. La urma urmei, și eu făcusem, nu demult, același lucru, numai că asta se întâmpla într-un birou elegant din Elveția. Eu vindeam porți detectoare pe care nici popa, nici altcineva din țara asta nu putea să și le permită.

— Cu ce vă ocupați atunci când nu încercați să vă luați zilele? m-a întrebat preotul, privindu-mă cu prudență.

— Vând securitate.

— Cum poate cineva să vândă securitate?

— Uite că poate.

— Și se poate trăi din asta?

— Chiar foarte bine. Numai dacă n-ar fi concurența.

— Și concurența e mare?

— Destul de mare, dar firma mea e specializată, așa că avem mereu comenzi cât să ajungă.

— Și cât se câștigă cu așa ceva?

Nevasta lui adormise cu gura deschisă și sforăia ușor. Muncitorul forestier continua să se scarpine și-și rumega gândurile. I-am șoptit suma popii, care, auzind-o, a tresărit speriat.

— Pe lună? Numai pentru dumneavoastră? a întrebat el neîncrezător. E o cifră impresionantă, dar cum poți să vinzi un lucru de care numai Atotputernicul e răspunzător? Asta nu-i o pierdere de timp?

Am tăcut o vreme și era bine așa. Speram că popa o să mă lase-n pace, fiindcă n-avea nici un rost să încerci să-i

explici lui ceva. Oare cum puteam să-i spun că motivul pentru care mă aflam aici era undeva departe, cu douăzeci de ani în urmă, și că, de fiecare dată când încercam să-l țin pe loc, se evaporă? Neliniștea care crescuse imperceptibil, așa cum crește și dospește aluatul de pâine, dospise și ea și mă mânase încoace.

La marginea lanului creșteau albăstrele, mici fata morgana de culoarea cerului. Totul vibra, tinzând să devină fluid. Un cal avea picioarele din față legate cu sfoară și se mișca în salturi. Atâta forță și atât de ușor domesticită! Lângă el era mânzul, ar fi putut să fugă, dar nici nu-i trecea prin cap. Amândoi își cufundau botul în iarbă, smulgeau smocuri, iar coada, spatele, gâtul și capul lor descriau în spațiu o linie frântă perfectă.

În copilărie îmi plăcuse grozav să storc povești de la țărani. Așa aflasem că pentru ei calul era protectorul verii și că el ajuta soarele să urce pe cer. Dar se povestea că Dumnezeu îl crease și pentru ca omul să-și înfăptuiască mai repede gândurile. De asemenea, în basme, eroul își alegea cel mai slab cal din herghelia vrăjitoarei și îl hrănea cu foc. Dacă murea eroul, murea de durere și calul.

Mi-am dat seama că popa îmi vorbea de-o vreme fără ca eu să-l fi ascultat. Voia să aflu ce părere aveam eu despre Dumnezeu. Fără să-mi aștepte răspunsul, a continuat:

— Omul s-a pus în locul lui Dumnezeu, dar noi nu suntem decât viermișorii lui.

— Dumnezeu e și-n barba ta? l-a întrebat copilul, cu glas adormit.

Preotul s-a întors și l-a ciupit de obraz.

— Și acolo e, cum să nu? Apoi mi-a făcut cu ochiul: Minte de copil, a murmurat.

Toți doreau să coboare în satul popii, muncitorul forestier nu mai avea mult până la copacii lui, a doua zi ei urmau

să cadă iarăși în toate direcțiile. Popa m-a sfătuit să termin cu prostiile, să mă însor și să fac fericită o femeie. În timp ce se îndepărtau, am apăsat iarăși pe accelerație, dar am oprit din nou, am coborât și am fugit după ei. L-am apucat pe popă de umăr, el s-a întors și mi-a zâmbit prietenos.

— De unde îl cunoașteți atât de bine pe Dumnezeu? l-am întrebat.

— Dar e cât se poate de limpede.

— Nimic nu-i limpede. Credeți-mă că înainte de graniță am văzut că nimic nu-i limpede.

— Ar fi mai bine să stați acasă dacă nu sunteți în toate mințile, a zis și mi-a împins mâna de pe el. Apoi a continuat către ceilalți: Diavolul îl pune la încercare.

— Ia mai terminați! i-am strigat. Nici n-aveți cum să mâncați atât usturoi cât să țineți diavolul departe.

LA CÂȚIVA KILOMETRI DE GRANIȚĂ, ÎNCĂ MĂ mai îndoiam că țara asta chiar exista. Prea multă vreme ea nu fusese decât închipuire și amintire, iar șoseaua care începea imediat după Szeged, ultimul oraș mare din Ungaria, era infinită. Înaintam în coloană, ținuți în loc întruna de camioane, tractoare și de mașini Lada vechi. Câte unul injura și-și pierdea răbdarea, altul accelera, depășea și-mi intra scurt în față. Era o cursă de infarct la care luam parte și eu, nu pentru că m-ar fi așteptat cineva cu nerăbdare la capătul drumului, ci pentru că mă obișnuisem să risc. Câmpiile erau aici cultivate cum se cuvine, dar după graniță cu siguranță se făcea simțită mai multă neglijență. Natura era lăsată prea mult în voia ei, așa că năpădea tot ce-i stătea în cale.

Mersesem așa o oră și tot nu se vedea țara. Țara mea. Apoi coloana s-a oprit brusc, oamenii au coborât din mașini, au ciulit urechile și au aflat că avusese loc un accident. Și,

pentru că erau morți, se spunea că va fi mult de așteptat. Unii și-au scos cămășile și s-au culcat în iarbă, o pereche și-a pus scaunele de plastic la marginea drumului și și-a scos mâncarea din bagaje, alții făceau același lucru în mașini, în poală. Câțiva au pornit să vadă cu ochii lor pagubele.

— Ar fi trebuit să pornim mai devreme. Acum n-am avea un accident mortal în fața noastră, s-a răstit o femeie în mașina din spatele meu.

— Un accident cu morți poate să se-ntâmples oricând, i-a răspuns soțul enervat. Poți să pleci la orice oră, întotdeauna riști să ai parte de un accident cu morți. Începu să înjure.

— N-o să învie ăia cu înjurăturile tale, s-a oțărât femeia.

— Da, da' nu-mi plesnește mie fierea.

Erau români adevărați, mai adevărați nici nu se putea, chiar dacă eu îi luasem drept italieni, după numerele de la mașină. Aveau cefe puternice și erau bine hrăniți, se vedea clar că femeia n-avea încredere în mâncarea italienească și că-și îndopa soțul cu mâncare românească, plină de grăsime. El a coborât, s-a îndreptat spre mine, care stăteam sprijinit de mașină, și m-a întrebat în românește:

— Ce credeți, cât o să dureze?

Am ridicat din umeri.

— Vrem să ajungem acasă înainte de căderea serii. E atât de periculos noaptea, pe șoselele astea proaste.

Iarăși am ridicat din umeri.

— Veniți din Germania? S-a dat un pas înapoi și s-a uitat la numărul mașinii mele. Ah, Elveția. Elveția e bună. O țară a-ntâia. Să nu lăsați pe careva să v-o ia.

Ca să scap de el, am pornit și eu spre capătul coloanei, care se zărea nedeslușit. Nu știam unde voiam să fiu în seara aceea, nu mă aștepta nimeni, așa că n-aveam nici o grabă. Aș fi putut rămâne acolo zile întregi, aș fi putut s-o iau cu mașina pe un drum de țară, ferit de toate privirile, și nimeni

Cuprins

Rătăcirea	7
Despre cărți și italieni	61
Frumusețe	123
Pașaportul, banii, costumul	170
Ion orbește	230
Amăgirea	268